

„DVA V JEDNOM“

podľa moderátora
a zabávača
Richarda Vrableca

„Kam pôjdeme najskôr, do bytu alebo na chalupu?“ opýtal sa pán Vrablec, keď sme sa viezli výťahom k jeho „kráľovstvu“. Rozhodli sme sa, že chceme vidieť všetko, a to hneď. Naše prvé kroky však viedli napokon aj tak na „chalupu“...

V „chalupe“...

Jasné, že s tou chalupou je to tak trochu fór; veď sme predsa u zabávača. Avšak nie u takého, ktorý by rozprával do vetra a robil si bohapusté žartíky z ľudskej naivity a dôveryhodnosti. Pán Vrablec zabáva seriózne; „chalupa“ tam bola naozaj – a nie hocijaká! Nechýbala v nej dokonca ani tá správna pohodová atmosféra. Aj čas začal plynúť odrazu akosi pomalšie; a to napriek tomu, že priestor bol prístrojmi na jeho meranie doslova nabitý.

Moderátor je totiž vášnivým zberateľom hodín a v jeho početnej zbierke sa nájde ne jeden vzácný a kuriózný exemplár. „Hodinky ma fascinovali už od malička,“ priznáva domáci pán. „Obdivujem ich jemný, dokonale premyslený mechanizmus, ich rôznorodý a neopakovateľný dizajn.“ Nuž a keď sme sa porozhliadli po tých „zázračných“ strojčekom, z ktorých mnohé pamätajú už i nejaké to storočie, museli sme uznať, že zabávač opäť nehovoril do vetra. Jeho zbierka hodín v sebe ukrýva naozaj osobitý čaro; okrem iného priam prekypuje príbehmi a svojou „tikotavou“ rečou hovorí o ľudskom majstrovstve, vynaliezavosti, ale aj o celkom

NAZDÁVAM SA, ŽE NIE JE VEĽA ĽUDÍ, KTORÍ BY MALI BYT AJ CHALUPU V JEDNOM DOME - A TO DOKONCA V PANELOVOM! MINIMÁLNE JEDEN TAKÝ VŠAK EXISTUJE. PRESVEDČILI SME SA O TOM NA VLASTNÉ OČI, KEĎ SME NAVŠTÍVILI MODERÁTORA A ZABÁVAČA RICHARDA VRABLECA.

(ne)obyčajných človečenských osudoch. Zdá sa, že všetko sú to hodiny múdre a skúsené. Nevšimla som si medzi nimi ani jedny, ktoré by sa niekam ponáhľali alebo niekoho poháňali, naopak – vyžarovali pokoj a hlbokú skúsenosť o tom, že naháňať sa za časom je absolútne zbytočné. A to je ďalší z dôvodov, prečo má domáci pán ich spoločnosť tak rád; dávno sa poučil z ich „posolstva“ – koniec koncov, kto by už len mohol vedieť o čase viac ako hodiny? Pán Vrablec sa nikam neženie a nenaháňa. Veď vlastný život človek stihne aj bez toho – a nič viac netreba. Mimochodom, zaujímavé sú aj nápadné hodinky, ktoré nosí moderátor na ruke. Vysvetľuje, že ide o ruské potápačské z roku 1976.

Okrem hodiniek zbiera domáci pán aj iné starožitnosti. „Rád sa obklopujem takýmito predmetmi,“ hovorí a s hrdosťou ukazuje niektoré svoje „úlovky“. „Nepatrím však medzi zberateľov, ktorí neustále listujú v odbornej literatúre a v encyklopédiách, len aby dokázali každý predmet tak povediac zakatalogizovať; presne určiť rok

a miesto, z ktorého pochádza. Pre mňa je najdôležitejšie, keď ma konkrétny predmet osloví, keď spolu nadvižeme akýsi vnútorný dialóg.“ Ovzdušie „chalupy“ je takýmto dialógom priam nabité. Takmer z každého „kúta“ sa človeku prihovára nejaký pozoruhodný starožitný predmet.

Mali by sme však už konečne vysvetliť, čo tá „chalupa“ vlastne je. Takže, dajme sa do toho! Ešte donedávna to bol obyčajný, neveľký byt. Moderátor si ho kúpil pred desiatimi rokmi najmä preto, že ho zaujala tichá lokalita plná zelene, a pritom neveľmi vzdialená od centra Bratislavy. „Byt stál vtedy 400-tisíc,“ spomína, „a musel so si ho doslova vydrieť. Hoci mi čiastočne finančne pomohli rodičia, o zvyšok peňazí som sa musel postarať sám a zarobiť ich – ako sa hovorí – krvou a potom. Tento byt som teda rozhodne nezískal ľahko a pravdepodobne aj preto mám k nemu vytvorený blízky vzťah, vážim si ho a cítim sa v ňom nesmierne dobre.“

Byt bol najskôr zariadený moderne a súčasný starsovetský punc dostal až neskôr. Pred rokom sa umelcovi naskytila príležitosť kúpiť aj susedný byt. Keďže išlo o zaujímavú ponuku, rozhodol sa využiť ju a byt odkúpil. Tak sa stal vlastníkom dvoch susediacich bytov, a práve vtedy sa zrodila myšlienka o „chalupe“. Uvažoval síce aj o tom, že by byty vzájomne prepojal a získal jeden väčší priestor. Napokon však zvíťazila „chalupa“.

„Takto sa mi to hodí omnoho viac. Nový byt som si trochu poupravoval a prispôbil tak, aby mi slúžil na každodenný bežný život. A do tohto bytu, na svoju „chalupu“, prídem vždy, keď potrebujem byť sám so svojimi myšlienkami, keď sa mi zažiada celkom vypnúť a len tak si posedieť, načerpať novú silu. Z tohto dôvodu mi maximálne vyhovuje, že každý byt má samostatný vchod a že byty zostali tak, ako boli, neprepojené. Umožňuje to totiž, aby sa ich atmosféra vzájomne nemiešala. V každom byte vládne svojská, celkom odlišná atmosféra. A to je dobre.“

Ešte raz prechádzame pohľadom po miestnosti, pripomínajúcej skôr zámockú expozíciu ako izbu v paneláku. Zariaďovať bežné panelákové byty historickým nábytkom sa veľmi neodporúča; hrozí totiž, že celok bude pôsobiť ako „päsť na oko“. A neraz tak aj skutočne pôsobí. Tento byt však podľa všetkého patrí medzi výnimky, potvrdzujúce pravidlo. Je až prekvapivé, ako tu všetko do seba zapadá, ladí, nič sa nezdá neprimerané ani rušivé.

Starožitný písací stôl, nad ním polica so spomínanou zbierkou hodín, pekné červené starožitné kreslo, originálna stojanová lampa, zrkadlo nad štýlovým stolíkom zaplneným zberateľskými pokladmi, uprostred miestnosti vkusný koberec, položený na drevených parketách, a k tomu dostatok vzdušnosti a voľného priestoru. Miesto naozaj ako stvorené na odpočinok z huriavku všedného dňa. Takmer nám je ľúto, že ho musíme opustiť; čaká nás však ešte návšteva bytu, takže dvere „chalupy“ nateraz zatvárame.

...a v byte

Prvý dojem z bytu, do ktorého sme vzápätí vstúpili, je takmer ohromujúci. Až teraz si totiž v plnej miere uvedomujeme, čo znamená, že susediace byty majú odlišnú atmosféru. Kontrast medzi historickým štýlom „chalupy“ a ultramoderným zariadením nového bytu je dokonalý. To však nie je jediné, čo nás na tomto byte zaujalo.

Byty tohto typu patria medzi tie, na ktorých sa pokrokoví socialistickí architekti poriadne vyšantili. Miniaturna predsienka, kuchyňa ako „slíž“, priechodná izba a kúpeľňa, do ktorej sa nezmestí ani práčka. Nešťastnejšie dispozičné riešenie sa už hádam ani nedá vymyslieť. Napriek tomu dnes byt vyzerá ako luxusný apartmán. Klobúk dole, domácomu pánovi sa z tohto priestoru podarilo vyťažiť skutočne maximum. Jednoducho – paráda. A pritom nebolo treba ani tak veľa; zopár vcelku jednoduchých, ale dokonale premyslených úprav spravilo hotové divy.

Dvere medzi predsienkou a kuchyňou, ale i medzi predsienkou a obývacou izbou sa vybúrali, čo už samo osebe priestor uvoľnilo a pozdvihlo. No najvýraznejším a najefektnejším zásahom bolo čiastočné otvorenie priestoru medzi

„Dobré susedské vzťahy
sú základom šťastného bývania“

kuchyňou a obývačkou. Zo strany kuchyne sa vytvoril barový pult, pri ktorom sa môže človek aj pohodlne naraňajkovať či navečerať a celý byt tým získal celkom nový, mimoriadne atraktívny rozmer.

Pri prehliadke obydliá nám s nadšením asistuje rozkošná „domáca panička“ – miniatúrny psíček Jessica. O všetko sa živo zaujíma a v náručí svojho pána fotografovi aj ochotne zapózuje. Samozrejme, že aj ona tu má svoju „izbičku“ – tapacirovanú búdku a dokonca aj vlastnú psiu toaletu. Celá výbava mladej „dámy“ je umiestnená v chodbičke medzi obývacou izbou a spálňou, z ktorej sa vchádza aj do kúpeľne a na ľudskú toaletu.

WC a kúpeľňa sú skutočne maličké, no nepôsobia stiesnene, ale milo a útulne. Zaúradovali živé teplé farby, ktoré miestnostiam – aspoň opticky – pridali aj nejaké tie centimetre navyše. Oranžové dlažby a obklady, doplnené efektnými listelami, vnášajú do priestoru jas a osobitosť. Veľké zrkadlo nad umývadlom pomáha obmedzený priestor tiež trochu „roztiahnuť“. V kúpeľni i na toalete nás zaujmú praktické murované poličky a doplnky, vkusne zladené štýlovo i farebne.

V chodbičke sa nachádza skriňa roll dor s tmavohnedými dverami, v útrobach ktorej sa okrem iného ukrýva aj práčka a kôš na špinavú bielizeň. Oceňujeme to ako elegantné a nápadité riešenie.

Pri zariaďovaní spálne sa umelec inšpiroval interiérom popradského hotela Sobota, ktorý pri svojich častých služobných „potulkách“ s obľubou navštevuje. Teraz má teda jednu „hotelovú izbu“ aj doma a treba uznať, že je to veľmi príjemná miestnosť. Izba dominuje dvojposteľ z tmavého dreva, cez ktorú je prehodená elegantná biela prikrývka. Stena za posteľou na prvý pohľad vyzerá, akoby

bola obložená tmavosivými kachličkami. Pri bližšom skúmaní sme však zistili, že „kachličky“ sú v skutočnosti vytvorené z umne nainštalovanej a popreštepovanej textílie. Po bokoch postele nechýbajú nočné stolíky s nočnými lampičkami. Centrálné osvetlenie zabezpečuje parádny dizajnerský kúsok – avantgardná stropná lampka. Dostatok úložných priestorov poskytuje roll dor umiestnený oproti posteli, po celej dĺžke steny. Posuvné dvere v kombinácii tmavohnedej a smotanového nepriehľadného tvrdeného skla pôsobia dekoratívne a elegantne. Podlahu pokrývajú – podobne ako v obývačke – tmavohnedé drevené parkety a steny sú namaľované jemným odtieňom žltej.

Roll dor je postavený aj vo vstupnej predsiene; v tomto prípade sú dvere zrkadlové, čo sa javí – vzhľadom na vizuálny efekt rozšírenia priestoru – ako veľmi šťastné riešenie. Svetlokrémová dlažba prechádza z predsienej i do kuchyne. Rovnaký materiál je použitý na obklad nad kuchynskou pracovnou doskou. Samotná kuchynská linka je zhotovená na mieru a jej príťažlivý, futuristický dizajn okamžite zaujme. Čierna pracovná doska vytvára pôsobivý kontrast k ostatným častiam kuchynskej linky, ktoré sú riešené v krémovo-hnedo-červenej farebnej kombinácii. Na úchytky a ostatné doplnky sa použil chróm. Všetky elektrospotrebiče – s výnimkou chladničky a mikrovlnky v chrómovom prevedení – sú vstavané. Pri barovom pulte stoja dve barové stoličky v kombinácii čiernej kože a chrómu.

Prehliadku zakončujeme v obývacej izbe so stenami namaľovanými pastelovo zeleným odtieňom. Ultramodernú bielu sedačku, ponúkajúcu dostatok miesta i pohodlia, oživujú oranžovočervené vankúše. Pomerne

rozmerný sklenený konferenčný stolík sedačku ideálne dopĺňa. O osvetlenie sa postarajú štyri lampy s čiernymi sklenenými tienidlami, zavesené vedľa seba nad konferenčným stolíkom. Ako doplnkový zdroj osvetlenia, „televízne alebo náladové svetlo“, slúži svetelný valec v rohu miestnosti. Celá izba dýcha vzdušnosťou a ľahkosťou.

K bytu patrí i malý balkónik, na ktorý si domáci pán postavil drevený stolík s dvoma stoličkami. Aj to je miesto, na ktorom sa dá posedieť a relaxovať.

Na záver sme na chvíľku „otestovali“ sedačku a s domácim pánom si pri tom vymenili zopár slov. „Všetko v tomto byte, okrem elektrospotrebičov, pochádza od slovenských výrobcov,“ prekvapuje nás pán Vrablec.

„Doma sa cítim naozaj výborne,“ pokračuje. „Vo svojej profesii neustále prichádzam do styku s ľuďmi, a tak vo voľnom čase vyhľadávam skôr samotú. Vyslovene ju potrebujem na to, aby som potom mohol opäť naplno pracovať a ľuďom okolo seba rozdávať pohodu a dobrú náladu.“

Hoci sa tento mladý pán živi šoubiznisom, striktné odmieta zúčastňovať sa na akýchkoľvek nepracovných spoločenských akciách, na ktorých si obvykle najviac zgustne bulvár. Súkromie je pre umelca príliš cenným na to, aby ho len tak kde-kade vystavoval. Samozrejme, neznamená to, že by bol „domased“, naopak – rád chodí do prírody, navštevuje hrady a zámky, každý deň si potrénuje vo fitnesscentre a v poslednom čase si obľúbil aj jazdu na motorke. Z času na čas nepohrdne ani návštevou dobrej reštaurácie. „Som gurmán, nepopieram,“ hovorí. „Sám si však dokážem uvariť maximálne čaj, špagety a ešte nátierky, napríklad sardinkovú, nivovú a podobne. Mám rád aj ovocie a zeleninu, ktorých prípravu zvládam na výbornú. Niekedy sa stravujem u mamy a niekedy si pochutím aj v jedálňach, ktoré som nazval táckovými. To sú tie zariadenia, v ktorých sa postavíte s táckou do radu a pri obslužnom pulte si môžete vybrať z ponuky chutných teplých jedál.“

S jeho profesiou, samozrejme, súvisí časté cestovanie. O to radšej sa vracia domov, do svojho čistého a príjemného bytíka. Šťastie má i na susedov, ktorých si nevie vynachváliť. „Dobré susedské vzťahy sú základom šťastného bývania,“ tvrdí a nám ani nenapadne oponovať.

Koniec-koncov, táto veta by sa dala celkom dobre aj zovšeobecniť: „Dobré medziľudské vzťahy sú základom šťastného života.“ Richard Vrablec to vie a na ľuďoch sa vždy snaží hľadať to dobré, pekné, zaujímavé. Hoci je zabávačom, nikomu sa neposmieva, nikoho nezhadzuje. Aj zabávať sa predsa dá seriózne.